

Da den internationale Arbejdskonferencens Henstilling udelukkende drejer sig om en enkelt Art af Forebyggelsesforanstaltninger, nemlig Desinfektion, og om en enkelt af de mistænkelige Varer, nemlig Uld, skal Sundhedsstyrelsen begrænse sig til at besvare Spørgsmaalene desangaaende, men skal pege paa det ønskelige i, at analoge Foranstaltninger træffes overfor andre mistænkelige Varer, specielt raa Huder, Haar og Skind.

1. Desinfektion af Uld.

Miltbrandsygdommens Infektionsstof er meget modstandsdygtigt, og det har derfor været vanskeligt at udarbejde Desinfektionsmetoder, som dræbte Infektionsstoffet uden at skade de inficerede Varers Kvalitet. Størst har Vanskelighederne været overfor Huder og Skind, mindst overfor Børster og Hestehaar, som taaler Dampdesinfektion. Uld taaler ikke Dampdesinfektion, der skal være effektiv, da den kan blive skør derved og ændre sin Farve. Paa den anden Side bliver Uld ikke beskadiget af en Række kemiske Desinfektionsmidler.

I den danske Instruks for Veterinærpolitiet af 24. August 1894 omtales i § 18 Punkt c Desinfektionsmetoder for Huder, Skind, Uld og Fæhaar; overfor Uld anbefales Renvaskning i varm Sodalud med efterfølgende Lufttørring eller tør Ophedning.

Sundhedsstyrelsen har ikke ladet anstille Undersøgelser over Desinfektion af Uld for Miltbrand, da der fra Udlandet foreligger indgaaende og omfattende Undersøgelser over Sagen.

Sundhedsstyrelsen maa stille sig tvivlende overfor, hvorvidt de ovennævnte i Veterinærinstruksen nævnte Desinfektionsmetoder vil dræbe Miltbrandsinfektionsstoffet, og skal anbefale, at man her i Landet til Desinfektion af Uld anvender den Metode, som er udarbejdet i England (Anthrax Investigation Board for Bradford and District, Ninth Annual Report 1914 cit. e. U. S. A. Departement of Labour, Bulletin Nr. 205, Washington 1917, Side 115). Metoden bestaar i, at Ulden lægges 7 Timer i en 1 pCts Opløsning af Formaldehyd. Metoden angives at dræbe Infektionsstoffet med Sikkerhed, medmindre der er mange Blodkoagler til Stede, eller der findes Ammoniak (dannet ved Dekompositionsprocesser). I sidste Tilfælde vil Behandlingen være virksom, hvis Formaldehydopløsningen skiftes en Gang. Følgende Forskrifter foreslaas derfor:

„Uldballer eller Uld, som skal desinficeres for Miltbrand, lægges, inden Pakningen aabnes, i en Blanding af 5 Rumdele almindelig Formalin (med 40 pCt. Formaldehydindhold) og 195 Rumdele Vand. Ulden skal være fuldstændig gennemvædet af Blandingen. Efter Forløbet af $\frac{1}{2}$ Time hældes Formalinblandingen fra og erstattes med en ny Portion Formalinblanding af samme Styrke, i hvilken Ulden da bliver liggende 7 Timer.“

2. Indenlandsk Uld.

Overfor Miltbrandsmitte fra indenlandsk Uld maa Bestemmelserne i Lov Nr. 156 af 14. April 1920 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene sammenholdt med Reglerne i Instruks af 24. August 1894 for Veterinærpolitiet siges at være betryggende. I § 23 af sidstnævnte Instruks foreskrives følgende Fremgangsmaade overfor døde eller dræbte Dyr med Miltbrand:

„De døde Dyr maa ikke afhudes, men skulle straks nedgraves med Hud og Haar . . . .“

En nøjagtig Gennemførelse af denne Bestemmelse vil jo være et fuldstændigt Værn mod Overførelse af Miltbrand til Industriarbejdere fra indenlandsk Uld, Huder og Skind.

3. Uld, importeret fra Udlandet.

I den tyske Forbundsraadsbekendtgørelse af 22. Oktober 1902 angaaende Hestehaarsspindier, Haar-, Børste- og Pensselfabrikation er man gaaet saa vidt at forlange alle importerede Haar og Børster desinficerede, med mindre de administrative Myndigheder fritager derfor. Saa vidtgaaende Bestemmelser vil formentlig ikke være nødvendige overfor importeret Uld. I Udlandet har Erfaringen vist, at det særlig er visse Sorter af oversøisk Uld, som kan være miltbrandinficeret.